

Sarah Morgan

Gyere haza karácsonyra!

A The New York Times sikerszerzője

SARAH MORGAN

*Gyere
haza
karácsonyra!*

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sarah Morgan, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *The Christmas Sisters*

(Harlequin Books)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-124-6

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• *Szerző fotó:* Ev Sekkides

MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*„Az élet olyan, hogy az események
sohasem vágnak, nem is vághatnak egybe
várakozásunkkal.”*

CHARLOTTE BRONTË: *VILLETTE*
(Fordította: Róna Ilona)

1

Suzanne

Vannak jó és rossz évfordulók. Ez a mostani a rosszabbik fajtából való, ami már abból is látszik, hogy egy rémálommal kezdődött.

Mint ilyenkor mindig, most is azt álmodta, hogy el van temetve, és mozdulni sem tud a nehéz súly alatt. A szája, az orra és a füle tele volt hóval, az egész testére óriási nyomás nehezedett. Vajon mennyire került mélyre? Merre van a felfelé? Lesz egyáltalán valaki, aki a keresésére indul?

Próbált sikítani, de a torkán nem jött ki semmi, semmi...

– Suzanne!

A pánikon és a sötétségen is áthatolt a hang.

– Ez csak álom, kedves.

Érezte, hogy valami hozzáér a vállához, és ez egy csapásra kirángatta jéghideg kriptájából, vissza a valóságba. A torkához kapott, és levegőért küszködve felült.

– Nincs semmi baj – mondta a hang. – Minden rendben lesz.

– Ál... álmodtam – hebegte az asszony. – Ugyanazt, mint mindig. – És olyan valóságosnak tűnt az álom, hogy úgy érezte, az összegyűrt ágynemű helyett jég és hó veszi körül.

– Igen, tudom. – Stewart gyöngéden dörzsölni kezdte a hátát. – Kiabáltál álmodban.

Suzanne csak most vette észre, milyen sápadt a férje, és mennyire aggodalmas arcot vág.

Mindkettejüknek kész forgatókönyvük volt az ilyen helyzetekre, de már jó ideje nem volt szükségük rá.

– Annyira valóságosnak tűnt. Mintha tényleg visszakerültem volna *oda*.

Stewart felkapcsolta a lámpát. Lágy, meleg fény árasztotta el a szobát, megvilágította a legsötétebb sarkokat is, és eltüntette a rémálom utózángait.

– Biztonságban vagy.

Suzanne, aki nemrég a vastag hótakaró alatt feküdt eltemetve, körülnézett.

A szobában természetesen nem látott havat, sem lavinát. Csak a Glensay Lodge-beli hálószobájuk kényelmes berendezését, a kandallóban pislákoló parazsat és a függöny résein át a végtelenül hosszú téli éjszakák sötétjét. A függönnyt Suzanne maga varrta abból az értékes, skót kockás gyapjúszövetből, melyet az első skóciai látogatása során fedezett fel egy üzletben. Stewart anyja azt állította, hogy ez a családjuk ősi *tartánja*, de Suzanne nem azért vette meg, hanem mert a sűrű szövése miatt benn tartotta a meleget, és lakályosabbá tette a helyiséget. Ugyancsak ő varrta azt a patchwork takarót, mely az ágy végét fedte.

Az ablak melletti kis asztalon egy üveg *single malt* whisky állt, a helyi lepárlóüzemből, mellette Stewart üres pohara.

Ott volt Suzanne kedvenc fotelja, melynek párnái gyűröttek voltak már a sok használatból. A könyve, egy regény, amely nem igazán kötötte le, kinyitva hevert rajta az ugyancsak félbehagyott kötése társaságában. Tegnap újabb fonalszállítmány érkezett, és az asszonyt fellelkesítette a sokféle szín. A lila és a kék számtalan árnyalata, a sötét rózsaszínek, melyek a völgyben nyaranta virágzó erikát idézték, a lágy krémszín és társai. Mind-mind alkalmasak voltak rá, hogy feldobják a téli szürkeséget. Ha csak rájuk gondolt, máris jobb lett a kedve. Ha melegebb volt az idő, Suzanne gyakran sétált a környéken kora reggel, és a virágzó erikákban gyönyörködött, miközben a nap feloszlatta a ködöt.

És ott volt Stewart. A kedves tekintetű, végtelen türelmű Stewart. Aki már több mint harminc éve mellette állt, jobban-rosszban.

A Skót-felföldön voltak, sok ezer kilométernyire a Rainier-hegy jeges csúcsaitól. És mégis, az álom ott lebegett körülötte, mint egy jeges köd, és megdermesztette a gondolatait.

– Évek óta nem álmodtam már ezt. – Suzanne homlokán kiütözött a verejték, testére rátapadt a hálóing. Elvette a pohár vizet, amelyet Stewart nyújtott feléje.

A hús ital megnyugtatta és felüdítette kiszáradt torkát, de a keze annyira remegett, hogy kilötyögtetett egy keveset a takaróra.

– Hogy lehetnek huszonöt év után még mindig rémálmaim? – Az asszony nem akart mást, csak felejteni, de a teste nem engedte.

Stewart elvette tőle a poharat, letette az éjjeliszekrényre, és magához ölelte Suzanne-t.

– A karácsonyt megelőző időszak mindig elég fárasztó – suttozta.

A felesége a vállára hajtotta a fejét, és hagyta, hogy a férfi testéből áradó meleg megvigasztalja. Nem volt sehol a hó és a jég, itt csak hús és vér volt.

Élet.

– Szeretem az évnek ezt az időszakát, mert a lányok ilyenkor hazajönnek. – Suzanne összefonta a karját a melle előtt, és azt kívánta, bárcsak abbamaradna a reszketés. – Tavaly egyszer sem álmodtam ezt.

– Talán Hannah telefonja váltotta ki.

– Nem hiszem. Semmi olyasmit nem mondott, amitől rosszat álmodhatnék, sőt. Idén hazajön az ünnepekre, és ez csodálatos. Kinek lennének ettől rémálmai?

Elege volt belőle, hogy a rémálmai okát kutassa. Szegény Hannah, biztosan megvan neki a maga baja.

Stewartnak igaza van: bármilyen szép is az évnek ez az időszaka, könnyűnek azért nem nevezhető.

– Jó ideje már, hogy Hannah, Beth és Posy egyszerre voltak itthon.

– Igen, Hannah tavaly nem tudott eljönni. De annál jobban örülök, hogy idén mégis jön.

– Ennek következtében viszont csak még magasabbra teszed a lécet, még többet vársz el magadtól. – Stewart hangja fáradtan csengett. – Ne hajtsd túl magad, Suzanne. A lányoknak eleve nehéz ez az időszak, neked pedig megint rosszul fog esni, hogy nem örülnek úgy, ahogy szerinted kellene.

– Nem fog rosszulesni. – Mindketten tudták, hogy ez nem igaz. Az asszonynak fájt, ha Hannah bezárkózott érzelmileg, és eltávolodott a családtól. – Szeretném, ha boldog lenne, ennyi az egész.

– Hannah-t egyetlen ember teheti boldoggá: ő maga.

– Ettől még segíthetek neki. Az anyja vagyok. – Suzanne elkapta a férje pillantását, és eltökélten megismételte: – Igenis, az anyja vagyok.

– Tudom. És az a véleményem, hogy nagyon jó anya vagy, kedvesem. Szerencsés, akinek ilyen anya jut.

Szerencsés? A lányok, szegénykék, egyáltalán nem voltak szerencsések, ami azt illeti. Suzanne rettegett attól, hogy a Hannah gyerekkorában történtek kihatással lesznek az egész életére, és tönkreteszik. De aztán rájött, hogy ő is tehet ezellen.

Meg is tett mindent, ami emberileg lehetséges, hogy kiigazítsa a múltat, és szebbé alakítsa a jövőt. A legjobbat akarta a lányainak, de túl nagy teher nehezedett rá. Időnként úgy érezte, agyonnyomja a bűntudat. A túlélők bűntudata.

– Attól félek, nem tettem meg mindent.

– Biztosra veszem, hogy ilyen gondolatok minden szülő fejében megfordulnak.

Suzanne letette a lábát a földre, és megkönnyebbült, amikor felállt. Hogy képes felkelni, járni, lélegezni. Hogy láthatja a napkeltét. Körözött a vállával, ami nehezen mozdult, és sajgott is egy kicsit, ahogy megmozgatta. A nyáron betöltötte az ötvennyolcat, és pillanatnyilag minden egyes évet érzett is a csontjaiban. Vajon igazi a fájdalom, vagy csak az álom, az emlék utóhatása?

– Szörnyű volt az álmom. Megint ott voltam.

A hó alatt, a jég hideg sírban.

Stewart szintén felállt.

– Majdcsak elhalványul. – A köntöse után nyúlt. – Nem kérdezem meg, akarsz-e róla beszélni, mivel sosem akarsz.

Ezúttal sem volt ez másként.

Suzanne nem akadályozhatta meg a rémálmokat, de arról gondoskodhatott, hogy a sötétség ne árnyékolja be az ébren töltött óráit. Ő így nyerte vissza az irányítást önmaga fölött.

– Nem akarsz visszafeküdni?

– Te is tudod, hogy sosem alszunk vissza ilyenkor. Meg aztán egy óra múlva úgyis csörögne a vekker. – A férfi haja elállt az egyik oldalon, a szeme pedig fáradtságról árulkodott. – Egy húszfős csoport jelentkezett be a kalandközpontba, szóval rengeteg lesz a dolgom. Nem olyan nagy baj, ha hamarabb felkelek.

– Van tapasztalatuk?

– Nincs. „Szabadtéri sportok” témahét van a suliban, és ez a záróesemény.

Suzanne-t elfogta az aggodalom. A legszívesebben azt kérte volna Stewarttól, hogy ne menjen el, de akkor megadta volna magát a félelemnek. És eltiltotta volna a férjét kedvenc elfoglaltságától, márpedig olyat sosem tett volna.

– Légy óvatos!

– Tudod, hogy mindig az vagyok. – A férfi az ajtóhoz lépett. – Kérsz kávét?

– Persze. – Suzanne a viláért sem maradt volna ágyban. – Gyorsan lezuhanyozom, aztán elkezdem a tervezgetést.

– Milyen tervezgetést?

– Ilyet is csak egy férfi kérdezhet. Gondolod, hogy a karácsony csak úgy magától lesz szép? – Suzanne belebújt a köntösébe, és megszorította a derekán az övet. Tapasztalatból tudta, hogy a munka a legjobb módja a sötét árnyak féken tartásának. – Hiszen már csak néhány hét van szentestéig. Szeretnék mindent előre elkészíteni, amit csak lehet, hogy minél több időt tölthessek az unokáimmal. Azt hiszem, vennem kellene nekik pár benti játékot is, hátha rossz időnk lesz. Nem akarom, hogy unatkozzanak. Manhattanben annyi érdekes dolgot lehet csinálni.

– Ha unatkoznak, segíthetnek az állatok körül. Megetethetik a tyúkokat Posyval, terelhetnek birkát, és lovagolhatnak Zoknin.

Zokni Posy pónija volt, aki tizennyolc éves lévén a szénában gazdag, jól megérdemelt nyugdíjas éveit töltötte a birtokhoz tartozó réteken.

– Beth ideges, ha lovagolnak.

Stewart a fejét csóválta.

– Beth mindig ideges. Túlságosan félti a lányokat, te is tudod. Pedig a gyerekek nincsenek cukorból.

– Mondod te, aki a legaggódóbb apa voltál a világon. Főleg, ha Bethről volt szó.

– Hát igen. Ellentétben Posyval, Beth mindig is olyan törekeny volt.

– Apuka pici lánya. És mindketten tudjuk, miért lett belőle túlságosan aggodalmas anya.

– Nem mondom, hogy nem értem meg, miért lett ilyen. De attól még a gyerekeknek kell egy kis szabadság, hogy felfedezhessék a világot. Hogy hibákat követhessenek el, hogy élhessék a saját életüket.

– Könnyű mondani. – Suzanne tudta, hogy ő is túlságosan féltette a lányait. – De megpróbálom rávenni Betht, hogy engedje lovagolni a gyerekeket. Ha pedig rossz lesz az idő, segíthetnek a konyhában. Süthetünk együtt sütit.

– Van egy javaslatom. – Stewart felvette a tegnapi üres whiskyspoharát. – Miért nem kezeled lazán az idej karácsonyt? Görcsös tervezgetés helyett, amitől rendszerint becsavarodsz, kivételesen elengedhetnéd kicsit magad.

Suzanne-nek tátva maradt a szája.

– Azt hiszed, az étel magától terem az asztalon? Gondolod, hogy tényleg a Mikulás hozza az ajándékokat, még hozzá gyönyörű díszcsomagolásban?

De a javaslat annyira jellemző volt Stewartra, hogy igazából nem is bosszankodott, sőt nevetett egy jót. Egy kívülálló számára esetleg úgy tűnhetett, hogy reménytelenül régimódi az élete, ő azonban pontosan ilyennek szerette.

– Elárulom neked, hogy a kellemes és kapkodásmentes karácsony titka a pontos tervezés. Azt

szeretném, ha most különlegesen szép lenne az ünnep.

Az ablakhoz lépett, széthúzta a függönyt, és a hús üvegnek támasztotta a fejét. A hálószoba ablakából egyenesen rálátott a hosszú, keskeny völgyre. A hó fehéren csillogott a holdfényben, a befagyott tó felszíne is ragyogott. Mögötte a behavazott erdő emelkedett, azon túl pedig a hegyek, melyek nyugodt, méltóságteljes szépségükkel az egész tájon uralkodtak.

Bár tisztában volt a hegyvidék veszélyeivel, Suzanne-t továbbra is vonzotta a látvány. Nem tudott volna olyan helyen élni, ahol nincsenek hegyek. Télen azonban már eszébe sem jutott sziklát mászni. A hideg évszakban csak kisebb túrákra vállalkozott Stewarttal, és csak tavasszal meg nyáron, amikor a hó már elolvadt, indult komolyabb expedíciókra.

– Talán önzés volt tőlünk, hogy ide költöztünk. Városban is letelepedhettünk volna.

– Nem. Kérlek, ne is gyere ezzel. – A férje hangja komolyan, határozottan csengett. – Az álom miatt vagy ilyen, lefogadom. Azért beszélsz butaságokat.

Ez valószínűleg igaz volt, Suzanne nem tudott rá mit mondani. Valójában szívesen élt itt, a köd, a hegyek, a tavak és a mondák birodalmában.

– Aggódok Hannah miatt – jegyezte meg, és elfordult. – Azért, amit az idelátogatása kiválthat belőle.

– Én inkább amiatt aggódok, hogy belőlünk mit fog kiváltani a jelenléte. Még most is emlékszem a legutóbbi látogatására. – A férfi letette a poharat, és a hajába túrt. – El kell engedned őt, Suzy. Tudom, hogy nehéz feladni, de nem gyógyíthatsz meg mindenkit. – A fény ellágyította szigorú vonásait, és fiatalabbnak láttatta a koránál.

Mivel a munkája fitten tartotta, gyakran még ötvennek sem nézték, pedig valójában hatvan volt. Egyedül ezüstösen csillogó fűrtjei árulkodtak a valódi koráról. Persze Suzanne-nek is ezüstös lett volna már a haja, ha nem dönt a hajfestés mellett.

Akkor szerettek egymásba, amikor mindketten hegyi vezetőként dolgoztak, és egyetlen hatalmas kalandnak tűnt az élet. Akkoriban semmi nem érdekelte őket, csak a következő kihívás. A következő hegycsúcs. Attól fogva mindig együtt voltak, és többnyire igen kényelmes ritmusban folyt az életük. Ám az évnek ebben az időszakában rendszerint kizökkentek a megszokott kerékvágásból.

A múlt mindig jelen lesz, gondolta az asszony. Az emlékek elhalványulnak, árnyékká válnak, mégis mindig ott leselkednek a háttérben.

– Szeretném a lehető legszebben feldíszíteni a házat. Hannah olyan sokat dolgozik...

– Te is. Tudod, az élet nem csak a gyerekek körül forog, Suzanne. Sikeres üzletasszony vagy, és ilyenkor a kávézóban is elég nagy a forgalom.

– Na, tessék! Most eszembe juttattad, hogy még meg kell kötnöm negyven darab harisnyát, hogy legyen miben adományokat gyűjteni a hegyimentőknek. Kösz, hogy még emiatt is stresszelhetek egy kicsit.

Stewart vigyorogva felvette a ruháit a fotelből, ahová előző este tette őket.

– Megnézném a fiúkat a harisnyáidban! Még fényképet is készítenék róluk, hogy feltehessem a Facebook-oldalunkra.

Suzanne vágott egy grimaszt.

– A harisnyák nem azért vannak, hogy felvegyék őket, te számár! Hanem hogy telepakoljuk ajándékokkal, és aztán elárverezzük valamennyit. És még mielőtt csúfolódní kezdesz, emlékeztetnélek, hogy a tavalyi árverés bevételeiből vettétek azt a készüléket, amelyik lavina után megtalálja az embereket a hó alatt, és még arra az újfajta hordágyra is futotta belőle, amit mostanában használtok.

– Igen, tudom.

– Akkor miért...?

– Mert imádlak cukkolni. Szeretem figyelni az arcod, miközben egyre dühösebb leszel. Először duzzogva lebiggyeszted az ajkad, aztán megjelennek azok az édes kis ráncok... Au! – Stewart lehajolt, ahogy egy kispárna átrepült a szobán. – Ez most komoly? Hány éves vagy tulajdonképpen?

– Elég idős ahhoz, hogy jól célozzak.

A férfi az ágyra dobta a párnát, visszajektette a ruháját a fotelba, aztán rávetette magát Suzanne-re, aki elterült a matracon.

– De Stewart!

– Mi az?

– Rengeteg dolgunk van.

– Az már igaz. – Stewart fölébe hajolt, és az utolsó dolog, amit Suzanne a csók előtt látott, a férje nevető szeme volt.

Amikor másodszor is felkeltek, a szobában már a felkelő nap sápadt fénye derengett.

– Tessék, most el fogok késni – jelentette ki Stewart, és becsörtetett a fürdőszobába. – Ennek is te vagy az oka!

– Na ne mondd! Miért is?

De a férfi már a zuhany alatt volt, és amikor zubogni kezdett a víz, irtó hamisan dudorászott.

Suzanne egy darabig csak feküdt az ágyban, boldogan és elégedetten. Az álmát már rég elfelejtette.

Arra gondolt, hogy hamarosan el kellene kezdenie a harisnyák készítését.

A kötés nagyon jó feszültségoldónak bizonyult, kár, hogy évekbe telt, mire rájött erre. Valamikor a harmincas éveiben kezdett kötni, elsősorban azért, hogy a lányok iránti szeretetét kifejezésre juttassa. Puha és meleg ruhadarabokat ajándékozott nekik, amiket felvehettek. Valahányszor a kötőtűhöz és a fonalhoz nyúlt, nem csupán egy pulóvert készített, hanem egyszersmind összekovácsolt egy családot: fogta a legkülönbébb fonalakat, és egységes egésszé formálta őket.

Stewart kijött a fürdőszobából, és a törölközővel szárazra dörzsölte a haját.

– Szeretnéd, ha hazafelé jövet hoznék egy karácsonyfát?

– Posy megígérte, hogy majd hoz. De nem most, várjunk vele még néhány napot. Nem akarom, hogy már karácsony előtt lehulljanak a levelei. Egyáltalán, hány fát díszítsünk az idén? Kell egy a nappaliba, egy az előszobába, egy a tévésobába. És állíthatnánk egy kisebbet Hannah szobájába is.

– Biztos, hogy a cipőgardróbba nem akarsz egyet? Vagy a lenti fürdőszobába?

Suzanne hidegen mérte végig a férjét.

– Van itt még egy csomó párna, amivel megdobhatlak.

De az évődés is hozzájárult ahhoz, hogy feledni tudta a rémálmát. És Stewartnak pontosan ez volt a célja – Suzanne pedig csak még jobban szerette ezért.

– Oda akartam kilyukadni, hogy nem kell minden fát kivágni, nem árt, ha az erdőben is marad pár. – A férfi a fotel karfájára dobta a vizes törölközőt, aztán látva Suzanne arckifejezését, inkább mégis megfogta, és bevitte a fürdőszobába. – Minden évben majd megfeszülsz abbéli igyekezetemben, hogy a házat a Mikulás mesebirodalmává változtasd. – Gyorsan magára kapkodta a ruháit, sok réteget egymás fölé, ahogy azt a munkája és az időjárás megkövetelte. – Túl nagyok az elvárásaid, Suzanne. Te magad is nehezen tudsz megfelelni nekik.

– Nézd, nem tagadom, hogy kicsit feszült a hangulat, ha a lányok mind együtt vannak...

– Már nem lányok, hanem felnőtt nők, és az, hogy „kicsit feszült”, erős szépítése a valós helyzetnek.

– Hátha idén másképp lesz. – Suzanne lehúzta a lepedőt az ágyról. – Beth és Jason olyan boldogok. És alig várom, hogy elhozzák az unokáinkat. Mindenhová harisnyákat akasztok, teli ajándékokkal, és sütök egy csomó finomságot. És igyekszem mindennel elkészülni, mire Hannah ideér, hogy sok időt tölthessek vele. Szeretném, ha elmesélné, mi történt vele mostanában. – A melléhez szorította a takarót, és nagyot sóhajtott. – Ó, ha végre megismerne valakit...

– Akkor mi lenne? Elfogyasztaná a szerencsétlent reggelire? – Stewart megrázta a fejét. – Könyörgök, ne faggasd a kapcsolatairól! A szerelmi élete az ő dolga. Meg az is, ha számára a munka fontosabb a magánéletnél.

– Ne mondd ezt! – Suzanne nem szeretett erre gondolni. Ő abban hitt, hogy Hannah azért facér, mert még nem találkozott az igazival. Ha megtalálja, akkor neki is lesz családja. Biztos

hátország. Hiszen arra mindenkinek szüksége van, nem igaz?

Suzanne legalábbis erre vágyott, amióta az eszét tudta. Hatéves kora óta saját családról álmódott. Élete első éveit olyan anya mellett élte le, aki az alkohol mámorában tudomást sem vett az ő létezéséről. Később, miután az anyja szervezete feladta a harcot, a kis Suzanne nevelőotthonba került. Minden iskolai fogalmazása arról szólt, milyen lehet egy szerető családhoz tartozni. Álmában mindig voltak szülei és testvérei. Csak kiskamasz korában jött rá, hogy a vágya nem egyhamar válik valóra.

Végül az egyik gyermekotthonban megismerte Cherylt. Ő lett Suzanne soha meg nem született nővére, akire mindig vágyott. Szívének minden szeretetével Cheryl felé fordult. Elválaszthatatlanok lettek, annyira ragaszkodtak egymáshoz, hogy sokan azt hitték, vérrokonok.

Ez a barátság és ez a szeretet töltötte ki a Suzanne lelkében tátongó hiányt, egyfajta ragasztóként ez tartotta össze élete kis cserepeit. Attól kezdve nem érezte magát sem elveszettnek, sem magányosnak. Attól kezdve nem imádkozott érte, hogy bárcsak örökbe fogadnák, mert ez azt jelentette volna, hogy el kell hagynia a nevelőotthont és Cherylt.

Egy szobában aludtak, megosztottak a ruhatárukon, közös vicceik, közös álmaik és reményeik voltak.

Cheryl emléke a mai napig élénken élt a szívében, és időnként annyira elhatalmasodott rajta a vágy, hogy hallja barátnője nevetését, hogy csaknem a telefon után nyúlt. Huszonöt év telt el, mióta utoljára beszéltek, de a vágy, hogy felvegye vele a kapcsolatot, azóta sem múlt el.

Stewart hangja rántotta vissza a valóságba.

– Suzanne! Mire gondolsz?

Nem mondhatta meg a férjének az igazat, a férfi ugyanis nem kedvelte különösebben Cherylt, úgy vélte, rossz hatással van rá. Pedig ha Cheryl nincs, sosem találkoztak volna ők ketten. Ha a barátnője nem beszél rá, Suzanne-nek magától soha nem jutott volna eszébe, hogy túravezető legyen.

– Hannah-ra.

– Figyelj, ha csak egyszer is feszegetni kezded a szerelmi életét, bármibe lefogadom, hogy az első géppel hazarepül, és akkor odalesz a szép családi karácsony.

– Nem szólok egy szót sem. Még csak kérdezősködni sem fogok. Beth úgyis elmond róla mindent. Olyan jó, hogy mind a ketten New Yorkban élnek! Hannah-nak jót tesz, hogy mellette van a húga. És Beth olyan boldog feleség és anya! Hátha őt látva Hannah is könnyebben rászánja magát a családalapításra.

Hamarosan újra együtt lesz az egész család...

Ennek a karácsonynak tökéletesnek kell lennie.

Suzanne megfogadta, hogy így lesz.

Beth

Kezdettd belebolondulni az anyaságba.

Éppen azon mesterkedett, hogy kivarázsolja a lányait a kedvenc játéküzetükből, amikor megcsörrent a telefonja. Egy pillanatra elfogta a lelkifurdalás. Mintha rajtakapták volna valami tiltott dolgon.

Megígérte Jasonnek, hogy nem vesz több játékot a gyerekeknek, de nehezére esett megtagadni a lányok kérését. Jason alábecsülte a makacsságukat. Senki és semmi nem képes úgy aláásni az anyai eltökéltséget, mint egy könyörgő gyerekhang. *Kérlek, anya, szépen kérlek...*

Számára különösen nehéz volt, hogy nemet mondjon, mert jó anya akart lenni, és rettegett attól, hogy esetleg nem az. Mint kiderült, óriási szakadék tátongott a szándék és a megvalósítás között.

Kivette a telefont a táskájából, és közben elhúzta Rubyt a sokadik túlméretezett tűzoltókocsi mellől, amelynek szirénája is volt, meg villogó fényekkel is rendelkezett. Minden bizonnyal egy gyermektelen, szingli férfi találmánya, gondolta Beth.

Nem ismerte fel a számot, ennek ellenére fogadta a hívást, hiszen ki kell használni minden lehetőséget, ha az ember felnőttekkel beszélgethet. Mióta a gyerekei megszülettek, összezsugorodott a világa, és Bethnek néha az az érzése támadt, hogy ő maga is összetöpörödött a világgal együtt.

Odáig jutott, hogy bárkivel hajlandó volt összebarátkozni, aki másról is tudott beszélgetni, mint a gyerekek evési és alvási szokásairól, valamint viselkedési problémáiról. Múlt héten előfordult, hogy igen hosszan elcsevegett valakivel, aki gépjármű-biztosítást akart rászólni, holott neki nincs is saját autója. Végül az ügynök volt az, aki feladta, és bontotta a vonalat, ami valószínűleg először fordult elő az üzleti hívások történetében.

– Halló! – szólalt meg, miközben azon töprengett, vajon mitől olyan ragadós a telefonja.

Melly kedvenc cukorkájától? Amikor Beth terhes volt, szentül megfogadta, hogy soha nem ad édességet a gyerekeinek, de ez a fogadalom is, meg még sok más is hamar semmivé vált az anyaság valóságában.

– A tűzoltókocsit akarom, mami!

Beth saját igényei mostanában egészen hátul álltak a listán.

Mindig is tudta, hogy anya akar lenni. Arról viszont fogalma sem volt, mekkora áldozatot kell hoznia ezért.

Elfordult, hogy jól hallhassa a hívó felet.

– Beth McBride? – A hang frissen, fiatalosan, üzletiesen csengett. Nyilvánvalóan egy olyan hölgy beszél, aki mihamarabb ki akarja húzni ezt a hívást a teendői listájáról.

Valamikor régen Beth is ilyen nő volt. Manhattan dicsfényében sütkérezett reggeltől estig. Kivirágzott a nagyvárosi nyüzsgésben, boldogan vette fel a hektikus ritmust. Olyan érzés volt rátalálni erre a fajta életre, mint felvenni egy ruhát, mely tökéletesen illik rá. Beth nem is akarta levenni soha többé. Sőt legszívesebben vásárolt volna magának még egyet, arra az esetre, ha véletlenül tönkreteszi az elsőt.

Aztán egy szép napon arra ébredt, hogy a ruha többé nem az övé. Örülten hiányzott, és irigyelte a többieket, akiknek még megvolt. Időnként szerette volna lecibálni róluk.

– Igen, én vagyok Beth McBride.

Sok éve nem hívta így senki. Mostanában már Bethany Butler volt a neve.

– Üdvözlöm, Beth, itt Kelly Porter a KP munkaerő-közvetítőtől.

Beth valószínűleg elejtette volna a telefont, ha nem olyan ragadós a készülék.

Mielőtt családot alapított, Beth egy kozmetikai cég PR-részlegén dolgozott. Legalul kezdte, de gyorsan haladt a ranglétrán, és Kelly már legalább két állást szerzett neki.

– Üdv, Kelly! Örülök, hogy hallom a hangját. – Beth hátrasimította a haját, és kihúzta magát, bár ez természetesen nem videóhívás volt.

De hát elvégre ő Beth McBride, akit épp megkeresett egy fejbáráscég!

– Van itt egy állás az ön számára, ami érdekelheti.

Beth minden érdekelte, ami nem nyafogott, nem kente a falra az ételt, és nem csinált a pelenkájába. Viszont sejtelve sem volt róla, miért hívta fel Kelly. Jasonnel beszéltek ugyan párszor arról, hogy ha nagyobbak lesznek a gyerekek, ő visszamegy dolgozni, és most, hogy már Ruby is iskola-előkészítőbe járt, eljött az ideje, hogy tisztázzák a részleteket, Beth azonban újabban túlságosan fáradt volt ahhoz is, hogy előhossa a témát.

És akkor még szó sem esett arról, hogy furdalta a lelkiismeret, amiért ott akarja hagyni a lányokat.

– Hallgatom.

– Úgy tudom, mostanában volt egy kis törés a pályaívében. – Kelly hangján érződött, hogy az ilyen sajnálatos eseményeket a sárgalázzal és a tífusszal veszi egy kalap alá.

– Igen, néhány évig a családomra összpontosítottam.

Beth egy fejrázással jelezte Mellynek, hogy gyorsan tegye le a hercegnőruhát. Van már neki egy szekrényre való hercegnőruhája, Jason biztosan megharagudna rá, ha venne neki még egyet, ráadásul néhány héttel karácsony előtt.

– Hallott már a Glow PR-ról? – Kelly egyetlen kérdést sem tett fel Beth családjáról. – Fiatalkor, dinamikus csapat, épp most igyekeznek betörni a piacra. Olyasvalakit keresnek, mint maga.

Merthogy én milyen vagyok? – ütött szöveget Beth fejébe a kérdés. Anya, szakácsnő, sofőr, házvezetőnő, játékmester és személyi asszisztens. Aki képes eltávolítani a spagettiszószot a falról, és kívülről tudja Ruby összes mesekönyvét, anélkül hogy akár levonná őket a polcra.

Előtte egy tükör volt a falon, melyet annyi rózsaszínnel és csillámmal díszítettek, hogy a legigényesebb hercegnő is megnyalta volna a láttára mind a tíz ujját. De még ha a tükör minden igényt kielégített is, Beth nem gondolta, hogy ez a benne látszó tükörképre is igaz.

Sötétbarna haja volt, és minden egyes próbálkozás, amikor világosítani próbálta, arról győzte meg, hogy vannak emberek, akiknek egyszerűen muszáj barnáknak lenniük. A szeme alatt jókora sötét karikák éktelenkedtek, mintha az anyatermészet ezzel is alá akarná húzni, mennyire fáradt.

Beth pár éve még azt hitte, mindent tud a kozmetikumokról és a tökéletes sminkről, és csak mostanában jött rá, hogy a leghatékonyabb szépségápoló nem egy arckrém vagy egy szemkörnyékápoló, hanem a zavartalanul átaludt éjszaka. Sajnos azonban azt nem lehetett tégelyben megvásárolni.

– Mami! – rángatta meg a kabátját Ruby. – Játshatok a telefonoddal?

A kisebbik lányának ugyanis mindig az kellett, ami az övé volt. Beth megrázta a fejét, és a tűzoltókocsira mutatott, abban a reményben, hogy elterelheti Ruby figyelmét. Ruby tűzoltó akart lenni, bár Beth szerint egyértelműen a kereskedelemben lenne később a helye. Már most, négyévesen is határozott tehetséget mutatott abban, hogy vásárlásra beszéljen rá másokat.

– Ms. McBride?

– Igen, itt vagyok. – Beth valójában azt akarta mondani, hogy: *Pillanatnyilag háziasszony vagyok, és anya, úgyhogy sajnálom, de nem érdekel az állás.*

Csak hogy ennek pontosan az ellenkezője volt igaz.

– A cégnek az Ötödik sugárúton van a székhelye, és komoly képviselői hálózatuk van a keleti és a nyugati parton egyaránt.

A keleti és a nyugati parton is jelen vannak...

Beth fantáziája elszabadult. Először a nyugati part ragadta meg a képzeletét. Ma egy játékbolt, holnap Beverly Hills. Hollywood! Pezsgő! A hosszú értekezletek és üzleti vacsorák világa, amikor értelmes felnőttekkel beszélgethet. A csillogó partik világa. Olyan világ, amelyben díszkíséret nélkül mehet vécére az ember.

– Mami! Vedd meg nekem azt a tűzoltókocsit!

Beth lélekben még mindig Beverly Hillsen sütkérezett.

– Meséljen még a cégről! – kérte Kellyt.

– Gyorsan növekednek, és most akarják bővíteni a csapatukat. Szívesen beszélnének magával is.

– Velem? – Beth a nyelvébe harapott. Ezt nem lett volna szabad ilyen csodálkozva kérdeznie.

Önbizalmat kellett volna sugároznia, de kiderült számára, hogy az önbizalom nem egy megújuló erőforrás. A gyerekei apró, ragacsos ujjacskáikkal apránként megfosztották tőle.

– Van gyakorlata – mondta Kelly. – Vannak médiakapcsolatai, és igen kreatív.

Sajnos ez mind múlt idő, gondolta Beth.

– Jó ideje nem gyakorlom a szakmámat – felelte óvatosan.

Egészen pontosan hét éve.

– Corinna Ladbrokee név szerint magát kérte.

– Corinna? – A régi főnöke nevének említése felkavarta Bethet. – Ő is ott dolgozik?

– A Glow az ő cége. Saját vállalkozást alapított. Kérem, tudassa velem, mikor van ideje, és megszervezem a beszélgetést.

Corinna őt akarja? Igen, valóban együtt dolgoztak jó ideig, de Beth azóta nem hallott Corinna felől, hogy Melly születésekor kilépett a cégtől.

Corinna azóta fel sem hívta. Nem érdekelték a gyerekek. Neki nem volt egy sem, nem is akart, és ha valaki az ismeretségi köréből mégis a családalapítás mellett döntött, arról egyszerűen nem vett tudomást.

Ruby nyafogni kezdett, és Beth lehajolt, hogy felvegye, miközben ösztönösen meggyőződött róla, hogy a lánya most is szorosan magához öleli Bugsyt. Ruby ugyanis nagyon ragaszkodott a plüssállatához, és Bethnek ezért mindig ügyelnie kellett rá, hogy el ne veszítsék.

Vajon ha visszamegy dolgozni, lesz ideje az ilyesmire? Lesz elég ideje a gyerekeire?

Tudta magáról, hogy túlságosan aggodalmaskodó. Mindig attól rettegett, hogy valami szörnyűség történik velük.

– Megnézem a naptáramat, és visszahívom, Kelly – ígérte, mintha roppant elfoglalt lenne, holott a mai programja az volt, hogy elvigye a lányokat balettre, rajzfoglalkozásra és mandarin kínai nyelvórára.

– Várom a hívását – felelte Kelly, és letette. Beth egy darabig csak állt, még mindig a fantázia birodalmában kalandozva, miközben teljesen elzsibbadt a karja.

Miért van az, hogy minél tovább tartod a karodban a gyereket, annál nehezebb? Amikor már nem bírta tovább, letette Ruby a földre.

– Itt az ideje, hogy hazamenjünk.

– Vedd meg a tűzoltókocsit! – nyafogott Ruby, és a hangja élesebb volt bármelyik tűzoltószirénánál. – Megígérted!

Melly lázasan áttúrta a jelmezeket.

– Ha nem lehetek hercegnő, szuperhős akarok lenni!

Én is, gondolta vágyakozva Beth.

Egy igazán jó anya állhatatos maradt volna, és szépen elmagyarázza a gyerekeinek, hogy nem lehet mindig mindent megvenni, amit szeretnénk. A gyerekek ezután behúzott nyakkal hagyták volna el az üzletet, ellenben megértettek volna valamit a pénz értékéről és arról, hogy a késleltetett öröm dupla öröm, és különben is, a jutalom nem jár mindig, pontosan ez adja az igazi értékét.

Beth azonban sajnos nem volt ilyen. Ő engedett, és megvette a lányoknak a tűzoltókocsit meg a jelmezt. Így aztán két boldog gyerekkel és egy rakás szatyorral lépett ki az utcára, továbbá azzal a kellemetlen érzéssel, hogy már megint felsült anyaként.

December volt, Manhattan a téli szépségének minden pompáját felvonultatta. A szikrázó díszkivilágítás, a csillogó, ünnepi kirakatok sora és a fagyos levegő olyan atmoszférát teremtett, mely a világ minden részéből idecsalta a kíváncsiakat. A járdák megteltek, a város lakóihoz ugyanis turisták is csatlakoztak, akik képtelenek voltak ellenállni a lehetőségnek, hogy megnézhetik az

Ötödik sugárutat az adventi időszakban.

Beth szerette Manhattant. Miután befejezte a tanulmányait, egy londoni PR-ügynökségnek dolgozott, és amikor áthelyezték a cég New York-i irodájába, úgy érezte, megcsinálta a szerencsését. Mintha már pusztán az, hogy Manhattanben élhet, maga lenne a főnyeremény. Amikor először odautazott, egyszerre volt boldog és rémült. Gyors léptekkel masírozott végig a híres utcákon: az Ötödik sugárúton, a Negyvenkettedik utcán, a Broadwayen, és próbált úgy kinézni, mintha oda tartozna. Nagy szerencse, hogy a költözése előtt Londonban élt, különben megőriztette volna az óriási ellentét, amely a harsány nagyvárosi lét és a Skót-felföld csendje között feszült.

Munkába menet mindennap végigsétált az Ötödik sugárúton, és úgy érezte magát, mint egy film főszereplője. Ez az érzés kárpótolta a honvágyért és minden egyébért, amit elveszített. Mit számított, hogy csak egy olyan pici szobát engedhetett meg magának, hogy jóformán az ágya mindkét oldalán meg tudta érinteni a falat! Hiszen New Yorkban volt, a világ legizgalmasabb városában.

A lakása most már nagyobb volt, hiszen Jason jól keresett, de ettől eltekintve nem sok minden változott.

Ruby kezét fogva gyorsan felhívta a férjét, hogy beszámoljon neki arról, milyen telefonhívást kapott, de Jason titkárnöje azt mondta, hogy a férfi értekezleten van.

Bethnek csak most jutott eszébe, hogy Jason ma fontos prezentációt tart, és ráadásul elég mozgalmas hete lesz. Vajon tud-e időt szakítani rá, hogy vigyázzon a gyerekekre, míg ő találkozik Corinnával és az új csapatával?

– Mami! – Ruby teljes súlyával rácsimpaszkodott a kezére, úgy, hogy Beth válla is belesajdult.
– Fáradt vagyok!

Én is, gondolta Beth.

– Ha gyorsabban megyünk, hamarabb hazaérünk. Szorítsd magadhoz Bugsyt! Hiszen nem akarod elveszíteni, ugye? És gyere beljebb, túl közel vagyunk az úttesthez.

Beth nagyon félt a balesetektől, és az a tény, hogy kisebbik lánya rendkívül vállalkozószellemű, félelmet nem ismerő gyerek volt, nem sokat segített a helyzetén. Melly a világ minden kincséért sem mozdult volna el az anyja mellől, de Ruby mindenáron látni akarta a világot. És ez őrült fárasztó tudott lenni hosszú távon.

Beth nagyon szeretett volna a Glow PR-nak dolgozni. Szeretett volna ismét úgy végigmenni az Ötödik sugárúton, hogy közben nem kell valami szörnyű balesettől tartania. Elvégre nem ő az első anya a világon, aki szülés után visszamegy dolgozni. Biztosan megvan a módja, hogyan lehet ezt tető alá hozni.

Jason édesanyja, Alison nem lakott messze tőlük, és Beth remélte, hogy mint eddig mindig, az asszony most is segíteni fog a lányok felügyeletében. Melly és Ruby imádták Jason anyját, és Beth is nagyon szerette az anyósát, aki minden szempontból rácaffolt a „gonosz anyós”-viccekre.

Ahelyett hogy megkeserítette volna az életét, mert ő ellopta tőle az egyetlen fiát, úgy üdvözölte Betht a családban, mintha hirtelen egy lánya is született volna a fia mellé.

Szóval Beth biztosan számíthat az anyósára. Így már csak annyi feladata maradt, hogy megszerezze az állást.

De vajon meg tudja-e győzni Corinnát úgy, hogy hét éve nem dolgozott?

Beth nem érezte eléggé felkészültnek magát a munka világába való visszatéréshez. Nem volt biztos benne, hogy képes-e kreatív ötleteivel elvarázsolni a leendő feletteseit.

Talán fel kellene hívnia a nővérét. Hannah megértené, miért vágyik vissza az irodába. Hannah vállalati tanácsadóként dolgozott, és látszólag azzal telt az élete, hogy első osztályon röpködött ide-oda a világban, és iszonyú sok pénzért átszervezett cégeket, amelyek képtelenek voltak önmagukat átszervezni.

Másnap együtt vacsoráztak volna, és Beth így is, úgy is meg akart bizonyosodni róla, hogy áll-e még a vacsora.

Hannah a szokásos, tárgyilagos hangján szólt bele a telefonba:

– Remélem, tényleg sürgős. Épp felszállok egy gépre. Majd felhívlak, ha leszálltunk... Persze

csak ha lesz elég idő a következő értekezletemig.

Pedig akár ezt is mondhatta volna: *Szia, Beth! De jó hallani a hangod! Hogy vagy? És mi van a gyerekekkel?*

Beth mindig is szeretett volna közelebb kerülni a nővéréhez, de ez valamiért mégsem sikerült, és sejtelve sem volt, mi lehet az oka. Ami azt illeti, az elmúlt időszakban nemhogy közeledtek volna, inkább egyre távolabb kerültek egymástól. A rendszeres találkozóik egyre véletlenszerűbbek lettek. Vajon azért, mert Beth mostanában csak a gyerekeiről tudott beszélgetni? Lehet, hogy a nővére unalmasnak találja őt?

– Nincs semmi baj. – Beth erősen fogta a folyton ficánkoló Ruby kezét. Olyan volt, mintha egy halat akart volna megmarkolni, mégsem merte elengedni, hiszen akkor Ruby bármelyik pillanatban egy arra haladó taxi kerekei alá kerülhetett volna. – Nem olyan sürgős. Majd holnap, a vacsoránál megbeszéljük.

– Ó, igaz is, már hívni akartalak... Nem, köszönöm, nem kérek pezsgőt, dolgozom. Csak egy ásványvizet hozzon, kérem. – Ezt már a légiutas-kísérőnek mondta Hannah, Beth pedig próbálta elfojtani a rátörő sárga irigységet. Szeretett volna ő is abban a helyzetben lenni, hogy visszautasítson egy pohár pezsgőt.

Nem, köszönöm, szeretném megőrizni a józanságomat, hiszen fontos dolgokat fogok mondani az értekezleten, olyasmiket, amikre sokan kíváncsiak...

– Csak nem akarod megint lemondani a találkozót?

– Beth, én dolgozó nő vagyok, értsd meg!

– Igen, tudom, nem kell emlékeztetned. – Beth viszont nem volt dolgozó nő, ő csak egy kisebbrendűségi érzéstől szenvedő anya és háziasszony, akinek a komplexusai többek között a sikeres nővére miatt nőttek ilyen szép nagyra. Próbált nem gondolni a báránycombra, amely tegnap óta érlelődött a fűszeres pácban a hűtőben, és az extravagáns desszertre, amelyet tervezett.

Hannah a város legjobb éttermeiben étkezik, biztos, hogy hasra fog esni a húga Pavlovája előtt? Kemény habbá vert tojásfehérjével még senki sem váltotta meg a világot, ugyebár. Vajon miért vágyik ilyen kétségbeesetten a nővére elismerésére?

– Ezúttal hová repülsz?

– San Franciscóba. Valami közbejött az utolsó pillanatban. Most éppen egy e-mailt írok, utána akartam dobni neked egy sms-t, hogy mégsem tudok menni.

Hannah-nál mindig az utolsó pillanatban jött közbe valami.

– Mikor jössz vissza?

– Péntek este. Aztán vasárnap megyek tovább Frankfurtba. Halasszuk el a találkozót, kérlek!

– Ez már maga a halasztás – emlékeztette Beth. – Sőt hogy egészen pontosak legyünk, egy halasztás halasztásának a halasztása.

Papírzörgés jelezte, hogy Hannah a beszélgetés alatt is dolgozik.

– Majd találunk másik időpontot. Te is tudod, mennyire szeretnék végre találkozni veled.

Ha őszinte akart lenni, Beth egyáltalán nem volt biztos ebben.

Úgy érezte, egyedül ő akarja ezeket a találkozókat. Csöppet sem volt meggyőződve róla, hogy ha ő felhagyna a telefonálgatással, Hannah magától is jelentkezne. Beth persze sosem adta volna fel. Mert még ha Hannah időnként megőrizte is, tisztában volt vele, milyen fontos a család. És őszintén ragaszkodott is a családjá megmaradt tagjaihoz, noha időnként úgy érezte, ehhez tíz körömmel kell kapaszkodnia a nővérébe.

– Megbántottalak valamivel? Mert mostanában mintha keresnéd a kifogásokat, hogy ne kelljen eljőnnöd hozzánk.

Hirtelen csend lett.

– Beth, értekezletem van. Miért olyan nehéz ezt megérteni? Ebben egyáltalán nincs semmi személyes...

Bethnek azonban az a szörnyű érzése támadt, hogy ez nagyon is személyes. Ahogy Corinnának, Hannah-nak sem voltak gyerekei, de itt ennél jóval többről volt szó. Beth élt a gyanúperrel, hogy a nővére nem kedveli Rubyt és Mellyt, és ez a gondolat elég fájdalmasan érintette.

– Folyton visszautasítasz, mintha neked nem is lenne olyan fontos a találkozás.

Corinna a főnöke volt, neki nem kellett kedvelnie Beth gyerekeit. Hannah azonban mégiscsak a lányok nagynénje...

– Mindkettőnknek sok a dolga. Nehezen találunk olyan időpontot, amikor mindketten ráérünk.

– Egy városban lakunk, de sosem látlak. Fogalmam sincs, mi van veled, mi történik az életedben mostanában. Találkoatsz valakivel?

Beth tudta, hogy az anyja ki fogja faggatni ebben a témában, így aztán kötelességének tartotta tájékozódni. Meg aztán élt benne egyfajta romantikus érdeklődés. Ha Hannah-nak lenne valakije, talán gyakrabban találkozhatnának. Eljárhatnának négyesben vacsorázni, meg ilyesmi.

De ebből nyilván nem lesz semmi...

– Manhattanben lakunk, az ég szerelmére! És annyi minden történik nap mint nap. Egy csomó emberrel találkozom.

Beth feladta, hogy bármit is kihúzzon a testvéréből.

– Hiányzol a lányaimnak. Te vagy az egyetlen rokonom, aki itt lakik, és szeretik, ha meglátogatsz minket. – Beth úgy döntött, teszteli az elméletét. – Gyere át jövő hétvégén!

– Úgy érted, hozzátok? A ti lakásotokba?

Beth biztosra vette, hogy nem csak képzelet a nővére hangjából kicsendülő páni félelmet.

– Persze. Jöhetsz már ebédre, de az is jó, ha csak vacsorára érsz ide. Nálunk is alhatsz.

– Nem valószínű, hogy lesz rá időm. Mint tudod, általában hétvégén is dolgozom. Az lenne a legjobb, ha elmennénk vacsorázni. Csak mi ketten.

Étterembe. A városban. Egy nyugodt, gyerekektől mentes estén...

Beth fél karral felkapta Rubyt, és érezte, hogy előnti a szeretet és a védelmezőösztön. Ruby és Melly az ő lányai. Az élete körülöttük forog, számára ők jelentenek mindent. A nővérenek, ha másért nem is, legalább ezért kellett volna szeretnie őket.

Jellemző módon a kislányok egyfajta tündérnek látták Hannah-t, és nagyon ragaszkodtak hozzá akkor is, ha ritkán látták.

Amikor Hannah legutóbb náluk járt, Ruby megpróbált az ölébe mászni, mire Beth nővére valósággal ledermedt. Olyan arcot vágott, hogy Beth nem lepődött volna meg, ha sikítózni kezd: *Szedjétek már le rólam!*

Végül Beth könyörült meg a kislányon, és gyorsan el is terelte a figyelmét, de a közjáték megviselte. Feszült volt egész este, és neheztelt a nővéreire. Jason később azzal vigasztalta, hogy Hannah már csak ilyen. Felnőtt ember, ne várja tőle, hogy megváltozik.

– Rendben. Akkor menjünk kettesben vacsorázni. Mondtam már, hogy túl sokat dolgozol?

– Úgy beszélsz, mint Suzanne.

– Úgy érted, mint anya? – Beth lehámozta Ruby ujjacskáit a fülbevalójáról. – Miért nem hívod anyának?

– Mert jobb szeretem Suzanne-nek hívni. – Hannah hangja most már kifejezetten ridegen csengett. – Sajnálom, hogy le kellett mondanom a találkozót, de hamarosan karácsony, és akkor úgyis sokat lehetünk együtt.

– Hogyhogy? – Beth annyira meglepődött, hogy kis híján leejtette a kisebbik lányát. – Hazajössz karácsonyra?

– Ha Skóciát érted a haza alatt, akkor természetesen. – Hannah hangja kicsit távolabbról szólt, mintha befogta volna a kagylót. – *A füstölt lazacot kérem, és a marhasültet.*

Beth máskor belekötött volna a nővérébe, hogy minek kér ilyen drága ételleket, amikor úgyis csak két-három falatot fog enni mindkét fogásból, de túlságosan lefoglalta a hír, hogy a nővére hazautazik karácsonyra.

– Tavaly nem jöttél.

– Sok dolgom volt. – Hannah hallgatott egy darabig. – És te is tudod, milyen szokott lenni otthon a karácsony. Ez az év egyetlen olyan időszak, amikor mindhárman otthon vagyunk, és ezért óriási elvárások nehezednek mindenkire. Suzanne halálra dolgozza magát, mert azt akarja, hogy minden tökéletes legyen, Posy pedig engem hibáztat, ha ez mégsem sikerül.

Fura volt, hogy Hannah ilyen nyíltan beszél minderről. Beth el is csodálkozott. De még mielőtt felelhetett volna valamit, a nővére már témát is váltott:

– Van valami konkrét dolog, aminek a lányok örülnének karácsonykor?

A lányok... A gyerekek... Hannah valamiért mindig egy kalap alá vette őket, mintha egységes egész lennének. Beth tisztában volt vele, hogy Hannah nem maga vásárolja az ajándékait, hanem kiadja a feladatot az asszisztensének. Nyilván örült drága, mutatós ajándékot választ, aminek Melly és Ruby örülnek ugyan, de amivel egy hét múlva már garantáltan nem játszanak. És Bethnek folyamatosan az volt az érzése, hogy a nővére kompenzál.

De aztán a lábához csapódott a szatyorban lapuló vadonatúj tűzoltókocsi, és Beth rájött, hogy senkit nem kritizálhat azért, mert az illető valamit kompenzálni akar.

– Ne vegyél semmit, ami hangot ad ki, illetve, ami felébredszhet minket éjjel. Ja, és nagyjából ugyanannyiba kerüljön a két ajándék.

Beth ugyanis fejben listát vezetett, annyira ügyelt rá, hogy soha egyik lányát se részesítse előnyben a másikkal szemben.

Szörnyű lehet, ha egy gyerek azt érzi, hogy a szülők a testvérét jobban szeretik, mint őt.

– Ezt igazán nem kell mondanod nekem.

Hirtelen olyan volt, mintha mégiscsak létezne köztük egy kapocs. Egy láthatatlan kötelék a múltból, amely mindörökre összekötötte a sorsukat. Beth szerette volna megerősíteni és szorosabbra fűzni ezt a köteléket, de az élénk forgalom és a hangzavar megnehezítette, hogy bizalmasabb hangot üssön meg. És akkor ott voltak még a gyerekek is, akik előtt nem lehetett rendesen beszélgetni, mert semmi sem kerülte el a figyelmüket.

– Hannah, nem lehetne esetleg...

– Mostanában mi érdekli őket?

Hannah ezzel az egyszerű kérdéssel már meg is szakította a kapcsolatot, és visszavezett a nyugodt és biztonságos vizekre, ahol már nem lehetett elérni hozzá.

Beth szíve elszorult. Határozottan úgy érezte, mintha elvettek volna tőle valamit.

– Melly balerina vagy hercegnő szeretne lenni, Ruby pedig tűzoltónak készül.

– Hercegnő? – Beth kihallotta a rosszállást a nővére hangjából.

– Nézd, én próbálok mindenféle játékot a kezükbe adni, és ezerszer is elmondtam Mellynek, hogy bármi lehet belőle, akár a NASA mérnökeként is dolgozhat, ő valamiért mégis egy kastélyra és egy hercegre vágyik, meg olyan ruhákra, amilyeneket a Cukortündér visel *A diótörőben*. – Erőt vett magán, és nem tette hozzá, hogy: *Várj csak, egyszer neked is lesz gyereked, és akkor majd megtudod, miről beszélek!*

Mert bár az anyjuk nagyon remélte, hogy Hannah beleszeret valakibe, és családot alapít, bárki, akinek szemernyi realitásérzéke volt, tudta, hogy ez nem fog megtörténni soha.

Hannah

Gyereke lesz...

Hannah lehunyta a szemét, és próbált úrrá lenni a páni félelmen, ami a hatalmába kerítette.

Végtére is még mindig maradt egy szemernyi esély, hogy mégsem állapotos. Még csak öt napja késett a menstruációja, és annak más oka is lehet, nem csak a terhesség. Például a stressz. Ó, igen, mostanában határozottan sok a stressz az életében!

Visszadugta a telefonját a táskájába, és igyekezett elnyomni a büntudatot, amit a lemondott vacsora miatt érzett. Képtelen lett volna egy teljes estét a húga kaotikus lakásában tölteni, ahol minden a gyerekek körül forgott.

Alighanem megbolondult, hogy haza akar menni karácsonyra. Tavaly az utolsó pillanatban szállt az inába a bátorsága, és adta elő, hogy az ünnepek alatt is muszáj dolgoznia. Aztán kikapcsolta a telefonját, bezárkózott a lakásába, és néhány üveg jó borral meg egy rakás remek könyvvel tompította a fájdalmát. Mire az utolsó regényt is kiolvasta, véget ért a karácsony.

Idén azonban nem játszhatja el ugyanezt.

Pedig rettegett a karácsonyi összezártságtól és az ezzel egybekötött elvárásoktól.

A családja érzelmentes, karrierista nőnek hiszi, akinek nincs ideje a férfiakra.

Érdekes beszélgetés vár rá, ha mégis terhes...

Vennie kellene egy tesztet. Akkor bizonyosságot szerezhetne. De Hannah egyelőre több vigaszt talált a halovány reményben, hogy talán mégsem fog a feje tetejére állni a jól felépített kis élete.

– Minden rendben, Hannah?

A nő kinyitotta a szemét. Adam állt az első osztályú kabin ajtajában, épp az utazótáskáját tette vissza a helyére.

– Persze. – Hannah már eltette a táskáját, a laptopját pedig az ölében egyensúlyozta. Minden pillanatban fel volt készülve a legrosszabbra, és úgy igyekezett tenni ezellen, hogy mindent ezerszeresen megtervezett és ellenőrzött.

– Biztos? – A férfi hangja feszülten csengett. Leült Hannah mellé, de annyira hosszú volt a lába, hogy bármilyen nagy volt is a hely, kinyújtani már nem tudta. – Nincs semmi baj?

Hannah jobban szeretett egyedül utazni. Ha lett volna légi utasok részére egy *Kérem, ne zavarjanak!* feliratú tábla, minden bizonnyal a nyakába akasztotta volna.

Ma azonban nem egyedül utazott, hanem Adammal. Aki a kollégája volt, és néhány hónapja a szeretője is. Meg a gyereke apja – ez nyilván számára is legalább olyan sokk lesz, mint amilyenek ő érezte.

– Most beszéltem Bethszel.

Még mindig furdalta a lelkiismeret. A húgának igaza volt: egy örökkévalóság óta nem látta a gyerekeket. Mellyt és Rubyt, akik bár bűbajosak voltak, de Hannah mellettük mindig alkalmatlannak és értéktelennek érezte magát. Hogy olvashatott volna nekik olyan mesét, amelynek az a vége, hogy *„és aztán boldogan éltek, míg meg nem haltak”*? Hiszen ez hazugság! *Ahogy a Mikulás is az, meg a Fogtündér. Valójában semmi garancia nincs sem a boldogságra, sem a szeretetre.*

Egyszer megpróbálta elmagyarázni Bethnek, hogyan érez, de a húga kinevette.

Persze hogy nem minden csupa öröm és boldogság az életben, de a lányok ráérnek később is rájönni erre. Most még kicsik, szeretném megvédeni őket a kegyetlen valóságtól, ha nem baj.

Hannah ezt nagyon is bajnak érezte. Úgy gondolta, egészségesebb, ha az ember tisztában van a realitásokkal. Ha nem várunk túl sokat, nem fáj majd annyira, amennyiben kiderül, hogy a legalaposabb tervezés sem ment meg a kellemetlenségektől.

Két évvel ezelőtt Hannah egy hóvihár miatt kénytelen volt Bethéknél tölteni az éjszakát, és valamikor az éj folyamán Ruby bemászott az ágyába. Odasimult hozzá, és Hannah a pizsamán keresztül is érezte a teste melegét, a csiklandozó hajtincseket a nyakánál. A lélegzete is elakadt, annyira emlékeztetett ez a helyzet arra a szörnyű éjszakára, amikor kiskorukban a kisebbik húga, Posy mászott ugyanígy az ágyába.

Beth pedig sajnos nem értette meg őt, sem akkor, sem most, és Hannah még inkább egyedül érezte magát.

Hogy a súlyos és fájdalmas emlékektől megszabaduljon, a reggelit sem várta meg, nagyon korán távozott, fittyet hányva a rossz időjárásra. És attól kezdve görcsösen ügyelt rá, hogy soha többé ne kerüljön ilyen helyzetbe. Egészen mostanáig...

Ujjával benyúlt a pulóvere nyaka alá, bár egyáltalán nem volt szűk.

Tudta, nem lesz könnyű túlélennie a családi karácsonyt, de még ő sem tudott volna olyan ürügyet kitalálni, hogy az idei látogatást is megússza. A McBride családban karácsonykor mindig összegyűlt az egész família. Ez volt a családi hagyomány. Hannah megbékélt ezzel, és tudta, hogy ugyanúgy túl kell élnie, mint egy betegséget. Csak számolnia kell egy elkerülhetetlen komplikációval.

– Dühös volt, amiért lemondta? – Adam aggódó pillantást vetett rá, Hannah pedig erre gyorsan elfordult.

A férfinak jó szeme volt, észrevett egy csomó dolgot, ami a többiek figyelmét elkerülte. Ez volt az egyik oka annak, hogy kiváló munkaerőnek tartották. Ráadásul Adamból rendíthetetlen nyugalom áradt, és az a fajta ellenállhatatlan vonzerő, ami még Hannah-t is a legelső nap levette a lábáról. Ami egyébként roppant váratlanul érte. Nem sűrűn veszítette el a fejét, rendszerint sikerült kordában tartania az érzéseit. A tény, hogy a teste nem mindig engedelmeskedik, valóságos sokk volt számára.

– Nem. Viszont megbántódott.

Adam kivette a mobilját a zakózsebéből, és átnyújtotta a légiutas-kísérőnek.

– Miért nem mondd meg neki az igazat? Azt, hogy nehezedre esik együtt lenni a gyerekekkel.

A sors iróniája... Most már meg kell tanulnia, hogyan bírja ki a gyerekek társaságát, hiszen gyereket vár.

Hannah még most sem értette igazán, hogyan érte el Adam, hogy beszéljen neki a családjáról, de tény, hogy a férfi előtt könnyű volt megnyílnia.

Persze neki sem mondott el mindent. De sokkal többet, mint bárki másnak.

– Ez azért nem ilyen egyszerű. – Hannah észrevette, hogy a folyosó túloldalán ülő fiatal párnak van egy kisbabája. Még fel sem szálltak, és a gyerek máris nagyon nyugtalan volt. Hannah csak remélni tudta, hogy nem fog egész úton visítani. A gyereksírástól mindig megfájdult a hasa.

– Mutass be neki, és én beszélek vele helyetted.

– Hogy mi? – Hannah riadtan pillantott Adamre.

– Szeretném megismerni a húgodat.

– Hogyhogy?

– Mert így van rendjén akkor, ha valaki olyan kapcsolatban van, mint te meg én.

– Miért, milyen kapcsolatban vagyunk?

– Szerelmi kapcsolatban – felelte könnyedén Adam, mintha bizony nem a szerelem lenne a legijesztőbb dolog, ami az emberrel történhet. – Én legalábbis szeretlek, az biztos. Persze lehet, hogy ezt figyelmen kívül akarod hagyni.

– Figyelmen kívül fogjuk hagyni.

Legalábbis egyelőre. Hannah minimum olyan szigorúan ellenőrizte az érzéseit, mint a határidőnaplóját. Megtanulta kordában tartani az érzelmeket. Ha valamit szívből gyűlölt, hát az az érzelmi zűrzavar volt.

– Akár meg is sértődhetnék, hogy így lebecsülsz a szívből jövő szerelmi vallomásomat.

– Hiszen be voltál rúgva, Kirkman.

– Nem igaz. Tökéletesen birtokában voltam a szellemi képességeimnek.

– Hát hogyan. Csak előtte megittál több pohár whiskyt.